

Els espectres de la nit

K. M. Peyton

Dibuixos de David Wyatt

Capítol 1

Havia sigut un viatge llarg. Jo m'havia adormit quan ma mare digué:

–Ja hi estem arribant. Fixa-t'hi, Nicky, la nostra nova destinació.

Per la finestra del cotxe vaig veure un bosc tenebrós i espés, amb penyals que es dreçaven per dalt i un riuet veloç que travessava un barranc per baix.

–Puf!

Em vaig estremir.

Allò tenia poc a veure amb Croydon, l'últim lloc on havíem estat.

Ma mare és una dona corpulenta anomenada Pearl. Agafa treballs amb cavalls, però de seguida es cansa d'ells i se'n busca uns altres. Per descomptat, jo vaig amb ella. En deu anys he viscut en un sorprenent nombre de llocs.

—Però no a Escòcia, eh? No ho havíem intentat mai a Escòcia, veritat?

Odiava haver de començar-ho tot de nou. Una nova escola, amics nous... I tot just quan començava a acostumar-me i feia algunes amistats, ella plegava veles una altra vegada.

—En aquesta ocasió es tracta d'un castell. El seu propietari és el senyor Robson, un nord-americà multimilionari! I té un fill de la teua edat. Fantàstic, eh?

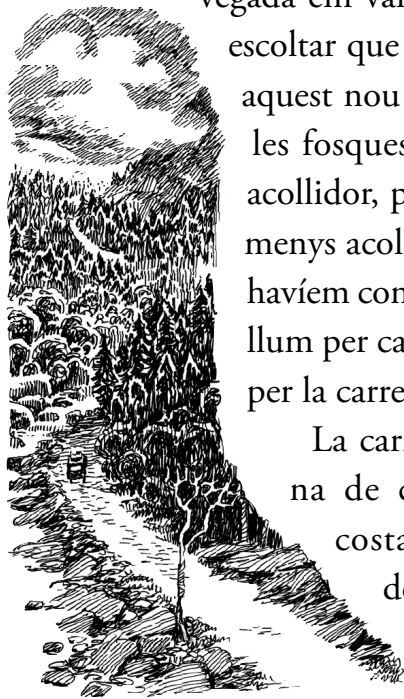
Ma mare s'havia interessat pel treball per telèfon i li l'havien donat sense cap entrevista ni res. Mentre observava el paisatge vaig pensar que, probablement, ningú més devia haver sigut tan estúpid per a demanar-lo. Qui voldria viure en un lloc així!

El nord-americà ens havia tramés fotografies. Es tractava d'un home alt i elegant a pesar de lluir un aspecte cansat. Vestia barret de vaquer, camisa de quadres i texans. Ens deia que no podia estar-

hi sempre, però que tenia dues valuoses egües i anava a comprar un semental. De manera que tan sols hi devia haver tres cavalls dels quals ocupar-se.

—Aquest treball és una mina! —havia dit ma mare.

En l'últim s'havia encarregat de sis cavalls completament sola, i havíem viscut en una caravana. Va ser terrible. A la caravana feia un fred de mil dimonis i el pati estava ple de fang. Per una

vegada em vaig alegrar quan vaig escoltar que ens n'anàvem. Però aquest nou indret, a Escòcia, a les fosques no semblava gens acollidor, per no dir que era el menys acollidor de tots els que havíem conegut. No es veia cap llum per cap banda, i ni un gat per la carretera.

La carretera, estreta i plena de clots, serpentejava costa amunt entremig del bosc. El cel estava gris i alguns flocs de neu voletejaven

ven pel parabrisa. Encara érem a l'abril, a punt d'entrar en la primavera.

«La mar tan sols es troba a uns quilòmetres», indicava el senyor Robson. «Grans penya-segats, herba pertot arreu, cavalcades meravelloses».

Molt bé, però l'indret no era gens *acollidor*, pensava jo. Més prompte resultava aterridor. Podies acabar perdut en un bosc com aquell, tan tenebrós, i tan espés, i tan alt. Potser els penya-segats podrien ser més atractius. Els llums dels fars il·luminaren un senyal indicador que deia: Llei de la Forca.

—Anem pel bon camí—va dir Pearl—. El senyor Robson deia que el castell es troba uns tres quilòmetres més enllà del senyal que diu Llei de la Forca.

S'anomenava Castell de l'Arc de Sang. El nom em sonava molt colpidor. Encara no m'havia acostumat a pronunciar-lo. Fins ara ningú m'havia preguntat on vivia, però segurament no tardarien a fer-ho. Llei de la Forca i Arc de Sang no sonaven precisament molt agradables. Sens dubte, no sonaven igual que Camí de la Pluja d'Or, número 6. Però, què dimonis podia ser un lloc anomenat Castell de l'Arc de Sang, cap al qual semblava que anàvem?

El castell es trobava al final de la carretera, mig entravessat, convidant el foraster a aturar-se. Era impressionant, amb torres elevades, murs de pedra, i xemeneies d'estranyes formes que es retallaven contra el cel encapotat. Els penyals es dreçaven molt acinglats per darrere, i els arbres avançaven des de la part més baixa dels vessants. No s'hi veia cap llum, i tampoc ningú va eixir a donar-nos la benvinguda.

–Hummm –va fer Pearl.

Quan va aturar el motor, el silenci esdevingué profund.

–És horrible –vaig dir, i em vaig encongir al seient.

–Espera't ací. Aniré a fer una ullada.

Pearl va baixar. L'herba de l'entrada del castell estava tallada com la gespa. Ma mare s'apropà fins a la sòlida porta principal i tocà amb força. No va passar res. A continuació tornà sobre els seus passos, restà un poc pensadora i, aleshores, se n'anà a fer la volta al castell costa avall i va desaparèixer per l'arcada d'un mur alt.

Hi vaig esperar una eternitat. La neu començava a formar una línia blanca sobre l'eixugaparrabrises. Estimada caravana de Croydon...!, vaig recordar-me'n amb nostàlgia. Però tan sols fins que ma mare va tornar-hi.

–Darrere del castell hi ha una cavallerissa magnífica i molt antiga. També he vist dos cavalls realment bons. I un ancià que ve a obrir-nos per la porta principal. Diu que el senyor Robson estarà fora aquesta nit. Que ha anat a comprar un semental i tornarà demà. De manera que, a excepció dels criats, estem del tot sols.

La criada, la senyora Melrose, era molt vella i estava completament sorda. Quan la porta es va obrir ella estava allí per a rebre'ns, somrient. Semblava un escarabat negre amb les seues robes fosques. Ens parlà amb un accent tan tancat que

cap dels dos poguérem entendre res del que ens va dir. Però, almenys, va somriure. L'ancià digué que era el jardiner. («De quin jardí?», em vaig preguntar.) Devia tenir uns cent anys, era encorbat i torçut, i tenia una sola dent a la part de davant. Va dir que el seu nom era Willy.

—He treballat ací tota ma vida. Vaig nàixer ací. Fa temps arribà el nou propietari, l'americà. Però de segur que farà com tots els anteriors. Vénen i se'n van. Ningú no s'hi queda molt.

–Per què no? –preguntà Pearl.

Willy es posà a riure.

–Ja sap –digué–. No ho poden suportar massa temps. Els esperits no descansen en pau, ací. Ningú no es queda més d'uns pocs anys des que l'antiga família fou assassinada pels bandolers. D'això ja fa alguns centenars d'anys. No obstant això, fixeu-vos-hi, sols els murs d'aquest castell ja s'encarreguen de mantindre ben vius els records.

–Qui eren els bandolers? –preguntà Pearl. Quan va dir això m'agafà pels muscles amb força. (A pesar de tot l'atragament que vivíem, ella és una bona mare, vull deixar-ho clar.)

–Lladres fronterers, senyora. En aquells temps tot eren crims i violència per tal de furta-se el bestiar els uns als altres.

–Bé, uns centenars d'anys, aleshores fa molt de temps d'això –digué Pearl–. No crec que necessitem preocupar-nos-en ara. Al cap i a la fi, totes les cases velles, tan velles com aquesta, tenen les seues històries, no?

Amb la seua acostumada sensatesa, ella parlà amb la seguretat amb la qual s'expressen els bons aficionats als cavalls. Caldria un fantasma molt espavilat per a espantar ma mare. Però jo pensava

que ningú amb dos dits de front podria quedar-se molt de temps en un castell com aquest, amb fantasmes o sense fantasmes. On era la botiga més propera? I el col·legi? I el parc per a jugar amb el monopatí? I el McDonald's?

Ens van guiar per un gran vestíbul de lloses de pedra, dels murs del qual penjaven caps de cérvols amb les seues cornamentes. Hi feia un fred glacial. Una escala enorme pujava cap amunt i desapareixia en la foscor. Sort que ens feren passar per una porteta mig amagada en un racó que duia als allotjaments dels criats.

—Ací és on vivim nosaltres —digué Willy.

Un fogó molt antic romania en una gran llar encesa, amb cassoles bullint al cremador. Hi havia una gran taula envoltada de cadires i un enorme

aparador de roure. Cap rastre de peces lluents, com una llavadora, o un microones, o un frigorífic. El terra era de lloses de pedra. Hi havia una estoreta plena de forats davant del fogó en la qual descansava un gos molt vell. Semblava un coniller d'alguna raça especial, però era pelut i se li veien cicatrius i les orelles mossegades. El gos va obrir un ull, ens mirà, sospirà, i el tornà a tancar. Tota la peça semblava treta d'un conte dels Grimm. En qualsevol cas, després de l'horrible arribada, l'estança resultava agradable i acollidora. I la senyora Melrose ja estava servint-nos *sopa*. Crec que ella ho anomenava sopa, però allò era quasi sòlid. En una gran tetera negra va preparar té i el va servir en quatre tasses. Tot començava a semblar molt més atractiu. Per descomptat m'hauria estimat més uns filets de peix arrebossat i creïlles fregides, però tenia tanta gana que la sopa em semblà perfecta.

En resposta a les preguntes de ma mare, Willy ens parlà per damunt del nou propietari del castell. El senyor Robson havia vingut a Escòcia a la recerca del seu llinatge. Presumia de tenir un avantpassat escocés que s'anomenava Cracksphear Robson. Arc de Sang havia sigut la llar de Cracksphear. Tenia cavalls de raça, «els millors del

món». L'actual senyor Robson va descobrir Arc de Sang i li'l va comprar a l'anterior propietari. Era el primer Robson que tornava a la casa dels avantpassats des que Crackspear va morir cinc-cents anys abans.

—I ben content que es posà l'últim que hi visqué —explicà Willy—. Es pensava que li havia tocat la loteria. Imagine's, aquest ric americà apareixent com caigut del cel i acceptant tot el que se li demanava! L'anterior propietari, com aquell que diu, havia fet per vendre el castell tota sa vida després d'haver-lo rebut en herència d'una anciana tia seua.

—I què pretén fer el senyor Robson ací? —preguntà Pearl.

—Vol criar cavalls, senyora. En vol criar com els de Crackspear, els antics Gallowalls. És la seua obsessió.

—Els Gallowalls? Bé, aquesta és la seua llar, la seua terra, el lloc on es criaren. I es criaren ràpids i forts per a atacar el bestiar! Però ja no en queden, ara, tot i que hi ha molta gent que cria poltres salvatges, que són l'equivalent actual.

No hi havia res que ma mare no sabera sobre cavalls.

—Sí, ja, però no li parlava d'això. El senyor Robson diu que necessita millorar la raça. Es vol semblar a l'antic Crackspear en tot. És un poc romàntic. Necessita fer d'antic ramader fronterer. Està al corrent de tota la història.

—Bé, el fet de voler millorar una raça és una idea magnífica. Sempre ha sigut així. I si, a més, això el fa feliç, per què no?

—L'antic Crackspear tenia un semental, un semental negre que fou importat pel rei Jaume des d'Hongria. L'anomenava Llamp d'Acer. No em pregunteu quant va pagar per ell perquè no ho sap ningú. Deien que era el cavall més car de tot Gran Bretanya. El veí de Crackspear, Walt de Wideopen, li va robar el cavall i el va

fer desaparèixer misteriosament. Crackspear va atacar Wideopen i encés d'ira matà el fill de Walt i deu dels seus homes, i li furtà tot el bestiar, però el cavall no aparegué mai. Deien que tenia el cor destrossat.

Caram!, vaig pensar.

–Però d'això no fa molt de temps?

Ma mare intentava parlar com si aquells esdeveniments mancaren d'importància. En aquella època podia haver passat qualsevol cosa.

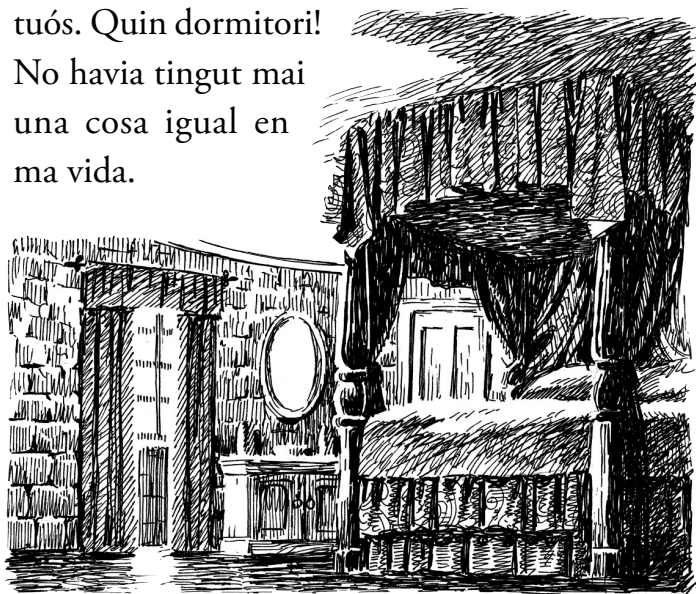
–Uns cinc-cents anys.

–Sens dubte, ara ja deu estar tot ben oblidat, no?

Willy mirà ma mare d'una manera estranya però no va fer cap comentari. Vaig pensar que en un lloc com aquest cinc-cents anys no eren res. De fet, encara semblava que seguia com feia cinc-cents anys. La cuina era tan vella que podia tenir cinc-cents anys perfectament.

El mateix vaig pensar del meu dormitori quan el vaig tenir davant dels ulls. Es trobava en una de les torres i per això tenia els murs arredonits. Cortines fosques d'un color carmesí cobrien les finestres, i el llit de columnes tenia draperia a joc. Era com estar en un museu, però tirant a sump-

tuós. Quin dormitori!
No havia tingut mai
una cosa igual en
ma vida.

–Caram! –Pearl feia colpets a les columnes de roure–. On hem vingut a parar? No m’hauria imaginat mai una cosa així!

El seu dormitori, situat al fons del corredor, era exactament igual al meu.

Ella em va fer un bes de bona nit i digué:

–Crec que aquest serà un lloc agradable, per a variar! Ja veurem quin aspecte té de matí.